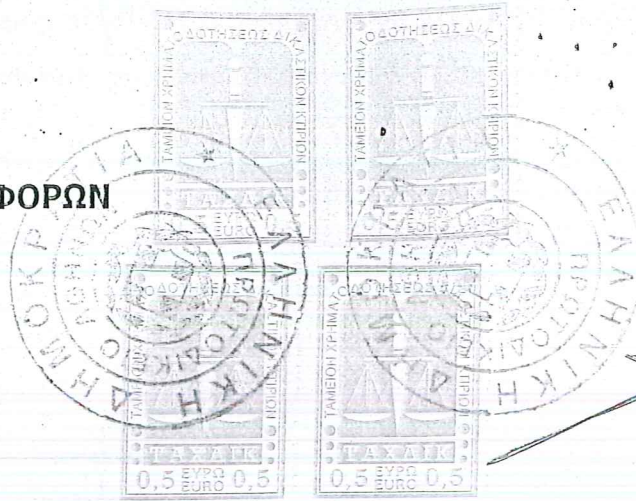

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης: 2048/ 2018
(Αριθμός κατάθεσης αγωγής : 43843/1404/2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

αναπροσαρμογή τους σε μικρότερο ποσοστό....». Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι ο Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. συνιστά συμβατικής προέλευσης (ΑΚ 361) ειδικό λογαριασμό συγκέντρωσης περιουσίας, ο οποίος στερείται νομικής προσωπικότητας και έχει ως βασικό σκοπό την μετεργασιακή επικούρηση των αποχωρούντων από την ενεργό υπηρεσία υπαλλήλων της εναγομένης (με τη μορφή της παροχής σε αυτούς εν είδει επικουρικής μηνιαίας σύνταξης). Πρόκειται επομένως για ειδικό λογαριασμό ιδιωτικής προαιρετικής επικουρικής ασφάλισης, ο οποίος ιδρύθηκε και διατηρείται επί περίπου εβδομήντα έτη από την εναγόμενη ως εργοδότης, λειτουργώντας ως εσωτερική υπηρεσία της,

στελεχωμένη από υπαλλήλους της, οι οποίοι ορίζονται κάθε φορά από τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της εναγομένης και Πρόεδρο της Διαχειριστικής Επιτροπής του λογαριασμού (βλ. σχετικά άρθρο 3 του Ειδικού Κανονισμού του Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε.). Συνακόλουθα ο Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. δεν συνιστά φορέα επικουρικής κοινωνικής ασφάλισης, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εναγόμενη, ενόψει και του ότι ουδέποτε υπήρξε στον εν λόγω λογαριασμό οιαδήποτε κρατική εποπτεία ή παρέμβαση τόσο κατά την ίδρυσή του όσο και κατά τη λειτουργία του και ιδίως τη χρηματοδότησή του (βλ. σχετικά με την αρχή της τριμερούς χρηματοδότησης της κοινωνικής ασφάλισης Κρεμαλή Κ., Γνωμοδοτήσεις κοινωνικού δικαίου, Αθήνα 2000, σελ. 308). Οι ανωτέρω παραδοχές δεν αναιρούνται από την, κατά τα άρθρα 57-64 του ν. 3371/2005, υποχρεωτική υπαγωγή στην ασφάλιση των προσλαμβανομένων από την 1/1/2005 εργαζομένων της εναγομένης στο επικουρικό κοινωνικοασφαλιστικό ταμείο του Ε.Τ.Ε.Α.Μ. (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών) αντί αυτής του Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., δοθέντος ότι ο νομοθέτης δύναται να δημιουργεί ασφαλιστικούς φορείς, υπάγοντας υποχρεωτικώς σε αυτούς κατηγορίες εργαζομένων και συνταξιούχων, έστω και αν αυτοί καλύπτονται ασφαλιστικώς από ταμεία, στηριζόμενα στην ιδιωτική βούληση και, μάλιστα, ανεξαρτήτως των συμφωνιών μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών, εφόσον, όμως, τα ταμεία αυτά ούτε διαλύονται με νόμο, ούτε αφαιρείται η περιουσία τους και, ως εκ τούτου, καταλείπεται έδαφος να συνεχίσουν τη λειτουργία τους, σύμφωνα, κατ' αρχήν, με τις ειδικότερες συμφωνίες των μερών. (ΟΛΣΤΕ 2200/2010 ΝΟΜΟΣ). Ενόψει των ανωτέρω παραδοχών και εφόσον ο Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. δεν συστάθηκε ούτε λειτούργησε ως φορέας κοινωνικής ασφάλισης, ουδέποτε η εναγόμενη, μέχρι και το έτος 2017, εφάρμοσε στον λογαριασμό τις κοινωνικοασφαλιστικές διατάξεις του ν. 2084/1992, όπως εκείνη του άρθρου 52 παρ. 2 περί εισφοράς 1 προς 1 ασφαλισμένου και εργοδότη στους πόρους του λογαριασμού, ενώ αντίθετα εξακολούθησε να εφαρμόζει την προβλεπόμενη από το άρθρο 5 του Ειδικού Κανονισμού του Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. εισφορά 3,5% από τους ασφαλισμένους επί των πάσης φύσεως μισθολογικών αποδοχών τους προς 9% επί των ως άνω αποδοχών από την ίδια. Το γεγονός δε ότι ο λογαριασμός δεν συνιστά φορέα κοινωνικής

ασφάλισης, αλλά φορέα ιδιωτικής προαιρετικής επικουρικής ασφάλισης επιβεβαίωσε ομόφωνα και η Διαχειριστική Επιτροπή του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. κατά την υπ' αριθμ. 241/26-10-1995 συνεδρίασή της, κατά την οποία ρητώς αποδέχθηκε τη συμβατική φύση του λογαριασμού και προσδιόρισε τον κύριο σκοπό του, ως αναγόμενο στην οικονομική ενίσχυση των αποχωρούντων από την υπηρεσία εργαζόμενων της Ε.Τ.Ε., εκ των οποίων συνάγεται ότι η προβλεπόμενη από τον Κανονισμό του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. μηνιαία επικούρηση δεν έχει τον χαρακτήρα της επικουρικής σύνταξης, αλλά εκείνον της εργοδοτικής παροχής, που είχε καταστεί περιεχόμενο των ατομικών συμβάσεων εργασίας του προσωπικού της εναγομένης. Επιχείρημα υπέρ της θέσεως αυτής προκύπτει και από το γεγονός ότι ήδη από το έτος 1995, με τροποποίηση του άρθρου 9 του Ειδικού Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. και κατόπιν ομόφωνης απόφασης της Διαχειριστικής του Επιτροπής, αποσυνδέθηκε ο υπολογισμός των χορηγούμενων επικουρήσεων του λογαριασμού επί των εκάστοτε καταβαλλόμενων συντάξιμων αποδοχών των δικαιούχων και πλέον έκτοτε γίνεται επί των εκάστοτε καταβαλλόμενων μισθολογικών αποδοχών των ενεργεία υπαλλήλων της εναγομένης (βλ. ιδίως άρθρο 9 παρ. 5 Ειδικού Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., όπως τροποποιήθηκε το έτος 1995, κατά την προαναφερόμενη υπ' αριθμ. 241/26-10-1995 συνεδρίαση της Διαχειριστικής Επιτροπής σε συνδυασμό και με την υπ' αριθμ. 1047/22-11-1995 συνεδρίασή της). Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι, με την ίδια, από έτους 1995 τροποποίηση του Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., καταργήθηκε η παρ. 3 του άρθρου 9 του εν λόγω κανονισμού, η οποία προέβλεπε τη δυνατότητα μείωσης των χορηγούμενων από επικουρήσεων, κατόπιν απόφασης της Διαχειριστικής Επιτροπής και έγκρισης του Διοικητικού Συμβουλίου της εναγομένης, βάσει της εκάστοτε οικονομικής κατάστασης του λογαριασμού και ως εκ τούτου δεν υπόκειται πλέον στη διακριτική ευχέρεια των οργάνων διαχείρισης του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. η περικοπή του ύψους των καταβαλλόμενων επικουρήσεων στους δικαιούχους του. Ωστόσο, επειδή, από την επισκόπηση του Ειδικού Κανονισμού του λογαριασμού, δεν προκύπτει ότι προβλέπεται

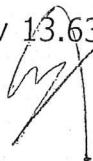

από συγκεκριμένη διάταξή του νομική δέσμευση της εναγομένης να καλύπτει πέραν της προβλεπόμενης στο άρθρο 5 εισφοράς της, τα όποια προκύπτουν χρηματικά ελλείμματα του λογαριασμού, ώστε να συνεχίζεται απρόσκοπτα η καταβολή στους ασφαλισμένους του των προβλεπόμενων μηνιαίων επικουρήσεων, συνάγεται καταρχήν ότι προϋπόθεση καταβολής των επικουρήσεων είναι η οικονομική βιωσιμότητα του λογαριασμού, ο οποίος συνακόλουθα δεν λειτουργεί ρητά ως πρόγραμμα καθορισμένων παροχών, σύμφωνα με το υπ' αριθμ. 19 Διεθνές Λογιστικό Πρότυπο (βλ. τα διαλαμβανόμενα στην υπό ΙΙ. νομική σκέψη). Ερευνητέον επομένως εάν υφίσταται τεκμαιρόμενη δέσμευση της εναγομένης ως εργοδότης να καλύπτει τις οικονομικές αδυναμίες του Λογαριασμού για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του, βάσει πρακτικής, με την μακρόχρονη εκ μέρους της κάλυψη των σχετικών ταμειακών ελλειμμάτων, ώστε να προκύπτει η κατάρτιση σιωπηρής συμφωνίας των μερών για τη συνέχιση της πρακτικής αυτής στο διηνεκές. Όπως εκτίθεται στην υπό κρίση αγωγή και συνομολογείται από την εναγόμενη, η τελευταία προέβαινε, κατά τα τελευταία δέκα τουλάχιστον έτη, σε αδιάλειπτη κάλυψη των ταμειακών ελλειμμάτων του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. και μάλιστα, παρά τα οριζόμενα στη διάταξη του εδ. γ' της παρ. 2 του άρθρου 52 του ν. 2084/1992, ο οποίος απαγόρευε στους εργοδότες των ασφαλισμένων σε επικουρικούς φορείς κοινωνικής ασφάλισης (όπως ο Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. κατά τους ισχυρισμούς της εναγομένης) να καλύπτουν τα οργανικά ελλείμματα των φορέων αυτών με ποσά που υπερέβαιναν τα καταβληθέντα για την κάλυψη των ελλειμμάτων του έτους 1992. Η ανάγκη χρηματοδότησης του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. ανέκυψε επιτακτικά από το 2005, όταν ο λογαριασμός άρχισε να εμφανίζει ταμειακά ελλείμματα, οφειλόμενα αφενός στις αποφασισθείσες αυξήσεις των καταβαλλόμενων επικουρήσεων σε όλους του εξερχόμενους πριν την 1/11/2004 δικαιούχους του και αφετέρου -ιδίως- στην υποχρεωτική, βάσει του ν. 3371/2005, υπαγωγή των νεοπροσλαμβανόμενων από την 1/1/2005 εργαζομένων της εναγομένης στο Ε.Τ.Ε.Α.Μ. και όχι στον Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., με αποτέλεσμα ο τελευταίος να καταστεί χρηματοδοτούμενος από κλειστή ομάδα εν ενεργεία εργαζομένων της Ε.Τ.Ε., που βαίνουν συνεχώς μειούμενοι, γεγονός που είχε

ως συνέπεια να μειώνεται βαθμιαία η τροφοδότηση του λογαριασμού από εισφορές των εργαζομένων και της εναγόμενης και να αναμένεται μελλοντικά η παύση χρηματοδότησης του λογαριασμού από τις πηγές αυτές. Για τον λόγο δε αυτό και προκειμένου να διασφαλιστεί η ταμειακή επάρκεια του λογαριασμού, ο οποίος από την ίδρυσή του λειτουργεί ως ομάδα περιουσίας, αποφασίστηκε ομόφωνα, κατά την υπ' αριθμ. 395/26-10-2005 συνεδρίαση της Διαχειριστικής του Επιτροπής, η ανασυγκρότηση της επιτροπής επενδύσεων του, έτσι ώστε να μετέχουν σε αυτήν, εκτός από τους Προέδρους των Δ.Σ. του Τ.Υ.Π.Ε.Τ., του Σ.Υ.Ε.Τ.Ε. και του Συλλόγου Συνταξιούχων της Ε.Τ.Ε., που την συγκροτούσαν μέχρι τότε και δύο υψηλόβαθμα διευθυντικά στελέχη της εναγομένης και συγκεκριμένα ο Γενικός Διευθυντής της Διεθνικής Α.Ε. και ο Διευθυντής Διαχείρισης και Χρηματαγοράς, οι οποίοι διαθέτουν εξειδικευμένες γνώσεις της χρηματαγοράς και οι οποίοι, κατόπιν ρητής απόφασης της Διαχειριστικής Επιτροπής του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. θα συνεργάζονταν υποχρεωτικά με τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της εναγομένης και Πρόεδρο του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. για θέματα επενδύσεων του αποθεματικού του λογαριασμού (βλ. σχετικά την πέμπτη ομόφωνη απόφαση της υπ' αριθμ. 395/26-1-2005 συνεδρίασης της Διαχειριστικής Επιτροπής). Έκτοτε έγινε προσπάθεια οικονομικής ενδυνάμωσης του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. με επενδυτικές κινήσεις, που οδήγησαν μάλιστα την κατηγοριοποίηση του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. σε «επαγγελματία πελάτη» κατά την έννοια των διατάξεων του ν. 3606/2007, όπως άλλωστε επιβεβαιώθηκε ομόφωνα στην υπ' αριθμ. 455/23-2-2010 συνεδρίαση Διαχειριστικής Επιτροπής του. Πλην όμως, αν και μοναδικός σκοπός της επενδυτικής επιτροπής ήταν η επωφελής τοποθέτηση των διαθέσιμων κεφαλαίων του λογαριασμού, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 2 του Ειδικού Κανονισμού του, η επιτροπή, υπό τη νέα διευρυμένη σύνθεσή της, προέβη συστηματικά σε επένδυση των αποθεματικών του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. αποκλειστικά σε μετοχές της Ε.Τ.Ε., με αποτέλεσμα, όταν με την πάροδο των ετών μειώθηκε ραγδαία η αξία των εν λόγω μετοχών, να μειωθούν αναλόγως τα αποθεματικά του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. και

να σημειωθούν τα πρώτα ταμειακά του ελλείμματα. Στην οικονομική αποδυνάμωση του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. συνέτειναν περαιτέρω οι επιχειρηματικές αποφάσεις της εναγομένης να εξαγγέλλει, κατά καιρούς, προγράμματα εθελουσίας εξόδου των εργαζομένων της, προκειμένου να πετύχει μείωση των δαπανών της από μισθολογικό κόστος (ενδεικτικά αναφέρονται τα προγράμματα εθελουσίας εξόδου των ετών 2000, 2001, 2002, 2004, 2006, 2008, 2013, 2016, κατά τη διάρκεια των οποίων αποχώρησαν από την Ε.Τ.Ε. πάνω από 7.000 εργαζόμενοι). Συγκεκριμένα από την εφαρμογή των διαφόρων προγραμμάτων εθελουσίας εξόδου ο Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. αφενός απώλεσε σημαντικό ποσοστό των πόρων του και δη των εργατικών και εργοδοτικών εισφορών, λόγω της αποχώρησης προώρως από την ενεργό υπηρεσία μεγάλου αριθμού εργαζομένων και αφετέρου υποβλήθηκε πολύ νωρίτερα απ'ό,τι αναμενόταν στο κόστος της καταβολής επικουρήσεων στους συμμετέχοντες στις εθελούσιες εξόδους και συνακόλουθα συνταξιοδοτούμενους δικαιούχους. Ως εκ τούτου με τα προγράμματα εθελουσίας εξόδου της εναγομένης ανατράπηκε η αναλογιστική ισορροπία του λογαριασμού, αφού αποδυναμώθηκε το κεφάλαιό του. Κατόπιν των ανωτέρω, σε όλους τους προϋπολογισμούς του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., από το έτος 2005 και μετά, τα έξοδα του λογαριασμού (από τις παροχές) άρχισαν να υπερβαίνουν βαθμιαία τα έσοδά του (από τις εισφορές), γεγονός που οδήγησε σε κίνδυνο βιωσιμότητάς του και οξύ πρόβλημα ταμειακής ρευστότητας, ως προς την απρόσκοπτη καταβολή των μηνιαίων επικουρήσεων στους δικαιούχους του. Εξάλλου, σε σχέση την κάλυψη από την εναγόμενη των ταμειακών ελλειμμάτων του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. παρατηρείται ότι, από το έτος 2007 μέχρι και το έτος 2017, ακολουθήθηκε η αδιάλειπτη χρηματοδότηση του λογαριασμού εκ μέρους της, με την καταβολή, πέραν της προβλεπόμενης εισφοράς της 9% επί των αποδοχών των εν ενεργεία εργαζομένων της, των απαιτούμενων κάθε φορά ταμειακών ελλειμμάτων του λογαριασμού, ώστε να καθίσταται εφικτή η συνέχιση καταβολής των προβλεπόμενων επικουρήσεων στους δικαιούχους του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 9 του Κανονισμού του. Ειδικότερα, το έτος 2007, η Ε.Τ.Ε. κατέβαλε στον Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. το ποσό των 13.631.000 ευρώ, το έτος

2008 τα ποσά των 3.500.000, 3.000.000, 6.100.000 και 3.550.000 ευρώ, το έτος 2009 τα ποσά των 3.500.000, 3.550.000 και 3.600.000 ευρώ, το έτος 2010 το ποσό των 2.260.000 ευρώ, το έτος 2011 το ποσό του 1.565.000 ευρώ, το έτος 2012 το ποσό των 5.350.000 ευρώ, το έτος 2013 το ποσό των 3.900.000 ευρώ, το έτος 2014 το ποσό των 6.600.000 ευρώ, το έτος 2015 το ποσό των 7.800.000 ευρώ, το έτος 2016 το ποσό των 6.900.000 ευρώ και το έτος 2017 το ποσό των 12.160.000 ευρώ. Για όλες τις ανωτέρω καταβολές καταρτίστηκαν μεταξύ της καταβάλλουσας εναγομένης και του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., εκπροσωπούμενου από τον Διευθυντή της Διαχειριστικής Επιτροπής του, ιδιωτικά συμφωνητικά συμβάσεων δανείων, στα οποία προβλέφθηκε ότι οι χορηγήσεις των αντίστοιχων ποσών συνιστούσαν απλώς έκτακτες ταμειακές διευκολύνσεις, χωρίς να δημιουργούν δέσμευση της εναγομένης για την καταβολή τους στο μέλλον και χωρίς να συνιστούν αναγνώριση της υποχρέωσης της εναγομένης να τις καταβάλλει και ότι, περαιτέρω, ο δανειζόμενος Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. αναλάμβανε την υποχρέωση να επιστρέψει στην εναγομένη τις εν λόγω καταβληθείσες ταμειακές διευκολύνσεις, το συντομότερο δυνατόν, ανάλογα με τις οικονομικές δυνατότητές του. Οι ως άνω ωστόσο επικαλούμενες από την εναγομένη δανειακές συμβάσεις είναι άκυρες, καθόσον καταρτίστηκαν εκ μέρους της με αντισυμβαλλόμενο τον Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., ο οποίος, ως μη αυτοτελές νομικό πρόσωπο ή αναγνωρισμένη από την έννομη τάξη αυτόνομη οντότητα και δη ως ομάδα περιουσίας, δεν διαθέτει νομική προσωπικότητα ούτε ικανότητα διαδίκου (βλ. ανωτέρω ΟΛΑΠ 25/2008) και ως εκ τούτου στερείται δικαιοπρακτικής ικανότητας για την ανάληψη συμβατικής ευθύνης από την κατάρτιση δανείου, ενόψει και του ότι αφίσταται του καταστατικού σκοπού του εν λόγω νομικού μορφώματος η κατάρτιση εκ μέρους του αμφοτεροβαρών συμβάσεων, όπως το -άτοκο έστω- εν προκειμένω δάνειο (ΑΠ 1081/2015 ΝΟΜΟΣ), ως νομικώς αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου συγκεκριμένου σκοπού του δικαιοπραξία (βλ. σχετικά με την ατελή ικανότητα δικαίου οντοτήτων χωρίς νομική προσωπικότητα, όπως οι ομάδες περιουσίας, Κ. Παναγόπουλο, Τα «οιωνεί»

νομικά πρόσωπα ως υποκείμενα δικαίου, εκδ. 2016, σελ. 41). Περαιτέρω, ο Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. δεν δύνατο να εκπροσωπηθεί δικαιοπρακτικά για την κατάρτιση δανειακών συμβάσεων από την Διαχειριστική του Επιτροπή, καθόσον από καμία διάταξη του Ειδικού Κανονισμού του δεν χορηγείται αρμοδιότητα ανάληψης υποχρεώσεων για τον λογαριασμό από την Επιτροπή αυτή, η οποία και μόνο δύναται να διαχειρίζεται την περιουσία του (βλ. σχετικά άρθρο 2 παρ. 2 του Κανονισμού, όπου περιοριστικά αναφέρονται οι αρμοδιότητες της Διαχειριστικής Επιτροπής, χωρίς να περιλαμβάνονται σε αυτές η ικανότητά της να δεσμεύει νομικά το λογαριασμό, με την κατάρτιση επαχθών ή μη δικαιοπραξιών στο όνομά του). Σε κάθε όμως περίπτωση, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι ανωτέρω συμβάσεις είχαν κατασπιστεί νόμιμα μεταξύ της εναγομένης και του Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., προκύπτει αδιαμφισβήτητα από το περιεχόμενό τους ότι επρόκειτο για συμβάσεις, που χαρακτηρίστηκαν προσχηματικά από αμφότερα τα συμβαλλόμενα μέρη ως δανειακές, καθόσον αμφότεροι οι αντισυμβαλλόμενοι γνώριζαν εξ αρχής ότι υπήρχε αντικειμενική αδυναμία επιστροφής των χρημάτων από τον Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. στην εναγόμενη εις το διηνεκές, ενόψει της προδιαγεγραμμένης αδυναμίας οικονομικής ανάκαμψης του λογαριασμού στο μέλλον. Επρόκειτο συνεπώς για εικονικές και ως εκ τούτου άκυρες δανειακές συμβάσεις, οι οποίες συνιστούσαν στην πραγματικότητα οικειοθελείς παροχές της εναγομένης προς τους δικαιούχους του Α.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., με τη μορφή της άνευ νομικής υποχρέωσης διαρκούς χρηματοδότησής του, προς επίτευξη της αδιάλειπτης εκ μέρους του παροχής των επικουρήσεων. Οι ως άνω μάλιστα οικειοθελείς παροχές της εναγομένης έλαβαν χώρα χωρίς διατύπωση ρητής επιφύλαξης διακοπής τους στο μέλλον, καθόσον προϋπόθεση της «επιφύλαξης ελευθεριότητας» της οικειοθελούς παροχής στο μέλλον συνιστά η προηγούμενη γνωστοποίησή της από τον εργοδότη στον εργαζόμενο (βλ. σχετικώς τα διαλαμβανόμενα στην υπό ΙΙΙ. νομική σκέψη), η οποία ωστόσο (γνωστοποίηση) ουδέποτε υπήρξε στην υπό κρίση περίπτωση, καθόσον δεν προέκυψε ότι το περιεχόμενο των επικαλούμενων από την εναγόμενη ιδιωτικών συμφωνητικών δανείων κατέστη γνωστό στους εργαζόμενους της εναγομένης ή ότι ενημερώθηκαν αυτοί καθιονδήποτε τρόπο από την εναγόμενη για το ενδεχόμενο διακοπής

καταβολής των επικουρήσεων στο μέλλον. Συνεπώς ευλόγως δημιουργήθηκε στους δικαιούχους των επικουρήσεων (πρώην και νυν εργαζομένους της Ε.Τ.Ε.), μεταξύ των οποίων οι ενάγοντες, η πεποίθηση ότι οι επικουρήσεις θα εξακολουθούσαν να καταβάλλονται ανελλιπώς και στο μέλλον, παρά τις όποιες ταμειακές δυσχέρειες του λογαριασμού, δημιουργώντας βάσιμο δικαίωμα προσδοκίας για την παροχή τους. Ενόψει όλων των ανωτέρω καθίσταται σαφές ότι από την γενική, μακρόχρονη και ομοιόμορφη συμπεριφορά της εναγομένης, που συνίσταται στην κάλυψη, επί έντεκα τουλάχιστον συναπτά έτη, των ταμειακών ελλειμμάτων του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., ώστε να λαμβάνουν οι δικαιούχοι του τις προβλεπόμενες από τον Κανονισμό του μηνιαίες επικουρήσεις, καταρτίστηκε μεταξύ αφενός της εναγομένης και αφετέρου των εργαζομένων της- δικαιούχων του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε.- σιωπηρή συμφωνία, δυνάμει της οποίας η εναγόμενη δεσμεύτηκε να χρηματοδοτεί και στο μέλλον τον ανωτέρω λογαριασμό, ώστε να είναι εφικτή η καταβολή των μηνιαίων επικουρήσεων τόσο στο σύνολο των δικαιούχων του λογαριασμού όσο και για το σύνολο των οφειλόμενων παροχών του. Όταν επομένως τον Δεκέμβριο του 2017 η εναγόμενη διέκοψε την καταβολή των μηνιαίων επικουρήσεων στους ενάγοντες καθώς και στους λοιπούς δικαιούχους του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε., προβαίνοντας ταυτόχρονα σε αιφνίδια διακοπή της χρηματοδότησής του, παραβίασε συμβατική της υποχρέωση. Επομένως η απόφαση της εναγομένης να παύσει μονομερώς τη χορήγηση των επικουρήσεων αποτελεί μη νόμιμη ανάκληση συμβατικής παροχής και ως εκ τούτου συνιστά αυθαίρετη αθέτηση της προαναφερόμενης σιωπηρής συμφωνίας. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, κατά το σκέλος που αφορά στην παραβίαση διαμορφωθείσας επιχειρησιακής συνήθειας από την εναγόμενη και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτής να καταβάλλει στο εξής στους ενάγοντες τις προβλεπόμενες από το άρθρο 9 του Ειδικού Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. μηνιαίες επικουρήσεις, σύμφωνα με το αιτητικό της αγωγής, απορριπτομένων των ενστάσεων της εναγομένης περί έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης και

εννόμου συμφέροντος των εναγόντων και, περαιτέρω, έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης της ίδιας, καθόσον προέκυψε από τα ως άνω αποδειχθέντα περιστατικά αφενός η ικανότητα και το άμεσο έννομο συμφέρον ενός εκάστου δικαιούχου του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. να διεξάγει ατομικά τη δίκη, αφού ο ίδιος ο λογαριασμός στερείται ικανότητας διαδίκου (ανωτ. ΟΛΑΠ 25/2008) και αφετέρου ο χαρακτήρας του λογαριασμού ως συνόλου περιουσίας ειδικού σκοπού, αφενός τηρούμενου από την εναγόμενη («παρ' αυτή», κατά τη διατύπωση του Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε.) και αφετέρου, κατά το πλείστον, χρηματοδοτούμενου από την ίδια. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλλει σε κάθε ενάγοντα από τον Ιανουάριο του 2018 και εφεξής την καθοριζόμενη από το άρθρο 9 του Κανονισμού του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. μηνιαία επικούρηση, πλέον της μηνιαίας επικούρησης κατ' έτος (100% της μηνιαίας παροχής) ως επίδομα δώρου Χριστουγέννων, της μισής μηνιαίας επικούρησης κατ' έτος (50% της μηνιαίας παροχής) ως επίδομα δώρου Πάσχα και της μισής μηνιαίας επικούρησης κατ' έτος (50% της μηνιαίας παροχής) ως επίδομα αδειας, νομιμότοκα από την 28^η ημέρα εκάστου μηνός για κάθε μηνιαία επικούρηση και από την 31^η Δεκεμβρίου εκάστου έτους για το επίδομα αδειας και το επίδομα δώρου Χριστουγέννων και ειδικότερα : 1) Στην πρώτη ενάγουσα

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ μη ασκηθείσα την αγωγή ως προς τους όγδοο, δέκατο τρίτο και εικοστή ένατη των εναγόντων.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλλει σε κάθε ενάγοντα από τον Ιανουάριο του 2018 και εφεξής την καθοριζόμενη από τον Κανονισμό του Λ.Ε.Π.Ε.Τ.Ε. μηνιαία επικούρηση, πλέον της μηνιαίας επικούρησης κατ'έτος ως επίδομα δώρου Χριστουγέννων, της μισής μηνιαίας επικούρησης κατ'έτος ως επίδομα δώρου Πάσχα και της μισής μηνιαίας επικούρησης κατ'έτος ως επίδομα αδείας, νομιμότοκα κατά τα εκτιθέμενα στο

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

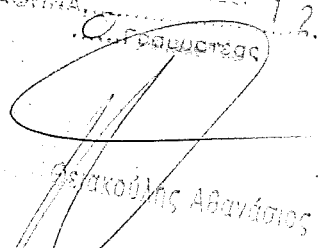
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 1^η Νοεμβρίου 2018, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίασή του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ
1.2.ΝΟΕ. 2018

Γραμματέας

